

РЕШЕНИЕ

№ 6670

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 01.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **6177** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. с чл.145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. Ш., гражданин на И., постоянно живял в И., срещу решение № 384/06.06.2012г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и 4 от ЗУБ му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
Жалбоподателят счита, че решението е незаконосъобразно и моли съда да го отмени по следните съображения: 1. Нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Счита, че административният орган (АО) е игнорирал изложеното във фактическата част на решението относно причините на чужденеца да напусне И., които според жалбоподателя представляват преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. 2. Нарушение на чл.9 от ЗУБ – тъй като в решението се приема, че понеже никога не е живял в И., то жалбоподателя може да се засели в С. И.. Според жалбоподателя обаче в решението не е обсъдено как Иракски К. би приел него и съпругата му – иранка. 3. Неправилно тълкуване и прилагане на чл.9 от ЗУБ, в смисъл, че АО не е установил ситуацията в страната на чужденеца да се е подобрила. 4. Нарушение на чл.75, ал.1, т.2 и т.4 и ал.2 от ЗУБ и чл.35 и 36 от АПК – липса на подробни аргументи относно ситуацията в страната на произход и в страната на постоянно местоживеене, каквито АО е следвало да изложи в решението си с оглед спазването на забраната чужденеца да бъде върнат в страна, в която са застрашени неговата свобода или живот;

неизясняване на фактичката обстановка, довело до изводи, които не отговарят на действителното положение в И.; непосочване в решението на доказателства относно обстановката в И. и в И.; в решението не става ясно в коя страна АО счита, че чужденецът следва да бъде върнат. В съдебно заседание жалбоподателят моли съда да отмени решението на ДАБ, тъй като е имал проблеми в И., ако се завърне със съпругата му ще ги обвинят за шпиони, притеснява се, защото напуснали без документи. Твърди че няма никакви документи от И., бил е на дни, когато с майка си е заминал за И., не знае защо И. се споменава в преписката му.

Ответникът по жалбата - Председателят на ДАБ при МС не изпраща представител и не взема становище.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът приема от фактическа и правна страна следното след като обсъжда становищата на страните и събраните доказателства:

От фактическа страна се установява следното:

Административното производство е започнало с регистриране на кандидата с молба рег. № 727/13.05.2011г. по описа на ДАБ (лист 67 от делото). На същата дата е съставен регистрационен лист с приложение (л.59-61). Същия ден е съставена Е. дактилоскопна карта (л.62). Същия ден молителят е запознат чрез писмени указания (л.63-65) с превод за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации (л.66), предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

Съгласно декларираните и отразени в регистрационен лист данни, молителят е с иракско гражданство, кюрд по етническа принадлежност, [дата на раждане] в И., гр Б., по религия сунит, но паправено на шиит, с основно образование, със свободна професия, говорещ арабски, персийски и кюрдски, женен за С. А. М..

На 16.05.2011г. с молителя е проведено първо интервю (л.53-57) Той потвърждава самоличността си и другите данни съгласно регистрационния лист, като прави уточнението, че шиит, а не погрешно записаното в регистрационния лист сунит. Заявява, че заминал нелегално за Т. през септември 2010г. Пътувал отделно от съпругата си, тъй като имала паспорт. В Т. останал два месеца. Искали да стигнат до Европа. Не е имал проблеми с официалните власти.

С решение № 2680/20.05.2011г. (л.48) на решаващ орган при ДАБ, е образувано производство за предоставяне на статут на лицето в Р. Б.

На 13.06.2011г. с чужденеца е проведено второ интервю (л.44-47). На него кандидатът заявява, че е роден в И., но го е напуснал като много малък, с майка си заминали за И.. Представя копие на лична карта, оригинала бил унищожил на границата. Представя копие на брачен договор. Твърди обаче, че този документ не е достатъчен за граждански брак. Твърди, че бракът им официално е престъпление, тъй като той е иракчанин, а съпругата му – иранка. Никой не искал да го наеме на работа, защото за това ще го грози наказание. Като иракчанин нямал права в И.. На самата карта пишело какви ограничения има. Не можел да живее свободно и спокойно. Ако ги спрели на улицата не можел да докаже, че са женени. Нито иранците го признавали, нито иракчаните. Не можел да излиза извън града. Искан да живее свободно и спокойно.

Към преписката са приложени с превод иранска лична карта, карта за самоличност на чужд гражданин и брачен договор (л.35, 37, 40-41).

На 24.06.2011г. с чужденеца е проведено трето интервю (л.27-32). На него заявява, че родителите му са иранци, но са живели в И.. Майка му имала иранска лична карта –

получила я преди 10-15 години. Той също трябвало да получи такава, но не му издали. Съпругата му е в затвора в С. „за нелегално преминава на границата – за втори път“. Целта им била Европа, били чували, че там се спазват човешките права. В И. нямал права и не можел да работи, не можел да направи нищо за семейството си. Поради това, че е иракчанин всички го определяли като предател и шпионин. Не се е занимавал с политика, но самият факт, че го определят като иракчанин „... само по себе си е политически проблем.“ Не е задържан, арестуван и съден. В Б. влязал през ноември 2010г. Не подал молба за закрила в ДАБ защото „и тук хората ги вкарват в затвора“. Със съпругата си решили да напуснат Б. (за У., за което платили 5000 долара на трафикант). На 08.2010г. били задържани на границата с Р.. Били в затвора в Д.. На въпрос каква е причината да подаде молба до ДАБ на 13.05.2011г. отговаря – „...Тогава прецених, че трябва да подам молба за закрила, да имам по-спокоен живот и да пребивавам легално.“ И още „... Искях да съм в Европа и сега съм тук със същите закони като в И.. Вашите закони ме поставиха в доста неприятна ситуация – както мен, така и жена ми.“ В И., тъй като нямал документи, всеки можел да го обвини, че е предател. „Нямам бъдеще и перспектива там“.

Към административната преписка са приложени справки на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ относно ситуацията в И. от 16.05.2012г (л.12-14) и от 14.12.2010г. (л.15-16) и за И. от 06.02.2012г. (17-20).

От справките е видно, че големи групи иракски бежанци са пристигали в И. в началото на 70-те години на ХХ-ти век, през 1975г., през 1988г. По данни на ВКБООН официално те са общо 204000 души, но броят им вероятно е повече от половин милион, тъй като повечето са станали ирански граждани. След падането на режима на Х. много от тях са се завърнали в И.. Живеят в няколко различни части на И., предпочитат Т. заради високия жизнен стандарт и възможности за работа. В Т. има иракска комуна, заселена в няколко квартала, включително в търговската част в центъра на града и на пазар „Б.“, където притежават магазини. За да бъдат наети на работа на иракчаните им е необходимо разрешение, което получават относително безпроблемно. Много от иракчаните в И. са кюрди. Тези, които са от дълги години са по-добре устроени от новодошлите. „Много голяма част от тази група са интегрирани добре в иранското общество, като много от тях са придобили иранско гражданство. Около 100000 иракчани, живеещи в И. от дълги години, са имали право да участват в проведените през март 2010г. парламентарни избори.“

Справката за И. касае най-вече С. И., населен преимуществено с кюрди, и [населено място]. За И. като цяло се приема, че са налице несигурност, терористични нападения и бомбени атаки, особено след декември 2011г. Отчита се обаче и „спад на терористичната активност“. Конкретно в К. положението е по-добро и той „остава относително спокоен и стабилен. По-голямо насилие е налице в [населено място], влиянието в който си оспорват кюрди и араби.

След изясняване на бежанската история и на основание приложените по делото справки за ситуацията в И. и И., интервюиращият орган е изготвил становище (л.22-25) до председателя на ДАБ, в което мотивирано предлага на кандидата да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

Като е обсъдил описаните по горе обстоятелства АО е постановил обжалваното решението (л.7-10).

АО е приел, че молбата за закрила с бежански статут е неоснователна; че не са налице

предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, а мотивите на кандидата са от личен, икономически и социално-битов характер; че не е налице риск за свободата и живота на лицето в И.. Като аргумент за това посочва факта, че лицето подава молба до ДАБ шест месеца след влизането си в Б. и сам е заявил, че е направил това за легализиране престоя си тук. Приел е че, лицето всъщност не желае закрила с оглед заявлението му, че у нас законите били като в И. и той и съпругата му били изправени пред „неприятна ситуация“. Подробно са обсъдени данните от справките. Същото важи и за обстановката в С. И. – Иракски К., където кандидатът, особено бидейки кюрд, е можел да замине и това също е обсъдено в оспореното решение.

АО е приел, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут на лицето, тъй като в И. то не е било изложено на реална опасност от тежки посегателства, релевантни за предоставянето на такъв статут. Обсъдена е и възможността лицето да замине в държавата си по произход, в частност в С. И..

С оглед горните мотиви АО е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Ш..

Решението е връчено на 18.06.2012г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез органа на 25.06.2012г. (л.4), тоест в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на административния акт. Поради това същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – „председател на ДАБ“. Спазена е предвидената в закона писмена форма, решението съдържа изискуемите реквизити, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ и АПК.

Молителят е бил информиран за правата си като писмено му е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в Р.Б.

Всички интервюта с кандидата са проведени с преводач на разбираем от него език (персийски).

Съдът намира, че обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон и целта му. Съображенията на съда са следните:

Според чл.8, ал.1 от ЗУБ Р. Б. предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В чл.81, ал.4 и ал.5 на ЗУБ се определя понятието преследване по смисъла на закона - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. При това не е достатъчно подобен вид преследване да е характерно за дадената страна поначало, преследването трябва да е било насочено конкретно спрямо търсещото закрила лице. Затова и твърденията на всяко търсещо закрила лице следва да се ценят конкретно и строго индивидуално.

Съдът намира, че в разглеждания случай жалбоподателят не е посочил такива конкретни обстоятелства, които да могат да попаднат в пределите на понятието „преследване“, по смисъла на ЗУБ:

На първото интервю е заявил като причини да търси закрила от Р.Б. само следното „Желанието ми е да живея спокойно тук и имам право на това“.

Относно заявеното от кандидата на второто интервю – че не можел да сключи граждански брак съдът намира, че в конкретния случай, това не може да се квалифицира преследване по смисъла на ЗУБ. Дори невъзможността за сключване на брак да е действителна, според дадената от самия кандидат бежанска история, тя не е била съпроводена с действия на някакво преследване, още повече на такова физическо или психическо насилие, което да е тежко или пък повтаряемо. Изложеното на същото интервю от кандидата, че „На самата карта (лична) пише какви ограничения имам. Няма място за деца, което означава, че не мога да сключа брак с иранка.“ – съдът намира за неоснователно. В самата лична карта такива ограничения - да няма деца и следователно да не може да се ожени за иранка – не са посочени. Твърдението на кандидата не кореспондира и с цитираната справка за И.. Като се има предвид, че според нея иракчаните в И. са около 204,000, а заедно с придобилите иранско гражданство – вероятно половин милион, звучи крайно недостоверно на същите да се забрани да имат деца, включително и да сключват брак с ирански граждани. Същото важи и за твърдението на кандидата, че поради това, че не е ирански гражданин, не можел да си намери работа – справката за И. дава сведения за това, че голяма част от иракчаните в И. са добре интегрирани, работят, дори притежават магазини. В справката не са дадени никакви сведения за това иракчаните в И. да са застрашени от преследване в случай, че работят, нито преследване да грози техните работодатели.

На третото интервю кандидатът излага същите причини. На това интервю добавя още, че поради това, че е иракчанин, „всички“ го определяли като шпионин и предател. Не конкретизира какво визира под „всички“. Не се е занимавал с политика, не е задържан, арестуван или съден, но самият факт, че и иракчанин бил „политически проблем“. Съдът не кредитира тези твърдения като обосноваващи основание за предоставяне на бежански статут. Намира същите за недостоверни предвид изложеното в справката за И., че много голяма част (поне десетки хиляди) от иракските бежанци в И. са получили иранско гражданство, а 100,000 иракчани са гласували на парламентарните избори през март 2010г.

Фактът, че кандидатът подава молбата си за убежище шест месеца след влизането си в Б. и след опит да я напусне в посока У., през Р., също говори за това, че същият не се е чувствал застрашен в И., а по скоро мотивите му да напусне са икономически. Казаното от кандидата „Исках да съм в Европа и сега съм тук със същите закони като в И.. Вашите закони ме поставиха в доста неприятна ситуация...“ също подкрепя този извод. Освен това, ако кандидатът счита за еднакви българските и иранските закони, то основателно можем да се приеме, че същият не е обективен в преценката си и за законите на И. и за положението там, както и това, че същият действително не желае закрила от Б..

С оглед горното съдът намира, че изложените от кандидата факти и обстоятелства от бежанската му история не представляват основание за предоставяне на бежански статут по чл.8 от ЗУБ.

Съдът намира също за правилен извода на АО за липсата на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на кандидата по чл. 9 от ЗУБ. Споделя доводите,

че изложената фактическа обстановка не изпълва никоя от хипотезите на чл.9, ал.1 от ЗУБ - молителят в държавата на произход да е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликти, както не са налице и предпоставките на чл.9, ал.8 от ЗУБ (други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците).. Самият кандидат не е изложил такива твърдения. Според цитираните справки положението в И. е относително стабилно и това важи както за страната изобщо, така и по отношение на иракските бежанци. Поради това решението е правилно и в частта си относно непредоставяне на хуманитарен статут.

С оглед всичко по-горе съдът намира, че обжалваното решение е законосъобразно и жалбата на А. Ш. срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.90 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на А. Ш., гражданин на И., срещу решение № 384/06.06.2012г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и 4 от ЗУБ му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

(Боряна Бороджиева)